

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΜΠΟΡΝΙΣ

ΤΟΥ MICHEL THIVARS

ΤΟ χωριό Ναμπουγιέ, σ' ένα ξενοδοχείο μικρό πούκανε καλές δουλειές, ή γυναίκα του ξενοδόχου ήταν μονάχη μιὰ καθημερινή που ό κόσμος βρισκότανε στον κάμπο. Άφου μαγειρεύε, πήρε την ήφημερίδα νά διαβάση και τή μάτια της πέσανε στην χτυπητή είδηση τή ένα κακούργημα που συνέβη στο χωριό Σουαν-βιλ.

«Μιά γρηά έβροδομηγτα χρονών, έγφαρε ή ήφημερίδα, ή χήρα Μπορνίς που ζούσε μονάχη στο σπήτι της, βρέθηκε σκοτωμένη στο κρεβάτι της. Οι φονιάδες της καταφέρανε είκοσι δυό μαχαιριές και ληστέψανε τό σπήτι της!..»

— Χριστέ μου! φώναξε ή ξενοδόχος, τί κακούργημα! — «Η άστυνομία, έλεγε ή ήφημερίδα, βρίσκεται στα ίχνη τών φονιάδων που ήσαν δυό, ένας ψηλός, μελαχρινός, με μαύρα γένεια, και ό άλλος κοντός, ξανθός με μουστάκια ξανθά και γαλιανά μάτια. — Ο Θεός νά δώση νά πισωτούν! ελεη ή γυναίκα.

— Αί κωρά ξενοδόχα! φωνάζανε έξαφνα στην πόρτα της: — «Η ξενοδόχος γύρισε νά δη ποιός φωνάζει κι άμέσως κτερίνισε άπ' τό φόβο της. — Ορθιοι, φράζοντας την πόρτα, στακόντανε μπρός της δυό νέοι, ό ένας ύψηλός, μελαχρινός με μαύρα γένεια κι' ό άλλος κοντός, ξανθός, με γαλιανά μάτια!..

Τής κακόμοιρης γυναίκας της λυγίσανε τό γόνατα άπ' την τρομάρα της. — Πές μας, Κυρά, έχετε φρέσκη μύτρα; ρώτησε ό κοντός. — «Ε...ε...ε...» χω! μουρμούρισε ή γυναίκα, τραυλίζοντας.

— Δοιπόν, σερβίρισε μας δυό μπουτίλιες, γρηγορα, διέταξε ό άψηλός, κέρριξε άπάνω σε μιὰ καρέκλα τό πανωφόρι του και μιὰ βαλίτσα.

Η ξενοδόχος κατέβηρε γρηγορα στο ύπόγειο και άναβαινοντας την σκάλα άκουσε τόν άψηλό νά λέγη στον κοντό.

— Δεν μπορούμε νά μιλήσουμε έδω ήσυχά. — Βέβαια, ελεπν ό άλλος, αυτή ή καλή γυναίκα θάχη καμιά κάμαρα καλή νά μās δώση. Κι' άμέσως της ελεπν: — Σερβίρισε μας, κυρά, σε μιὰ κάμαρα, γιατί θέλουμενά είμαστε μόνοι.

Εκείνη έκαμε όπως την παρακαλέσανε. Τους ώδήγησε σε μιὰ κάμαρα, έβαλε πάνω ό ένα τραπέζι τή μύτρα και δυό ποτήρια κι' έφυγε. — Άκουσε, κυρά, ελεπν ό άψηλός, πρόσσεε καλά νά μη μās ένοχλήση κανένας.

Η γυναίκα άμα κατέβηκε πάλι κάτω ήθεε στον έαυτό της, μάλιστα όργιζε νά ντρέπεται για την τρομάρα της. Τί τρέλλα! Έπειδή δυό ταξειδιώτες μπήκαν στο ξενοδοχείο νά πάρουν ένα δροσιαικό, φοβήθηκε; Και γιατί; Αύτοι ήσαν τάχα οι φονιάδες της χήρας Μπορνίς; Μόνον ένας μελαχρινός κι' ένας ξανθός ελεε στον κόσμο; Πόσο άνόητη ήταν!

— Άρχισε πάλι νά διαβάξη την ήφημερίδα. Μουστάκια ξανθά με γαλιανά μάτια... Ο ένας έχει μιὰ βαλίτσα κι' ένα πανωφόρι καστανού χρώματος με γιακά βελουδένιο. Άμέσως την ξανάπλασαν την ξενοδόχο ή τρομάρας της. Η βαλίτσα ήταν άπάνω στη καρέκλα μαζί με τό πανωφόρι ποίταν καστανού χρώματος με γιακά βελουδένιο!..

Η γυναίκα σηκώθηκε άμέσως τρομαγμένη και κύτταξε την πόρτα της κάμαρας της. Τί νά φτιάδωνν μέσα συλλογίστηκε. Παρκατώντας στό νύχια και κρατώντας την άνάσα της, κόλλησε τ' αυτί της στην κλειδαριά της πόρτας.

Άμέσως τροβήχτηκε φοβισμένη, κατακίτρινη, με μάτια τρομαγμένα! Σήκωσε τά χέρια της στον οφρανό, βγήκε έξω άπ' τό σπήτι και τράβηξε για τό Δημαρχείο, μουρμουρίζοντας: — Α! τούς κακούργους!.. τούς φονιάδες!..

Β'. — Ο Δημαρχος είχε τελεσίως τό γεύμα του και έπιπλωμένος ο ένα καναπέ με μάτια μισοκλεισμένα, άκουσε την κόρη του που έπαιξε πάνω για νά του εδκούληνη την χώνευσι! Ο άγοροφύλακας Ραμαζό έφτά φορές είχε έπαναλάβει την φράσι του: «Μάλιστα Εύριε Δημαρχος!».

Έξαφνα ή ξενοδόχος ξεμαλλήσασμένη και χλωμή μπήκε μέσα

στην κάμαρα. — Άχ! κύρ Δημαρχο! Οι φονιάδες... ούφ!... Τής ελεπν νά καθήση και νά συχάση. Τότε εκείνη διηγήθηκε όσα είδα και άκουσε. Ο Δημαρχος της ελεπε στενοχωρημένος: — Ελεπε πολύ δυσάρεστο μετά τό φαγι' άκούη κανείς τέτοιες ιστορίες!.. Τί λές, Ραμαζό; — Μάλιστα, κύριε Δημαρχο. — Άς κάνουμε όμοσ τό χρέος μας... Πάμε, Ραμαζό! Και οι τρεις τράβησαν για τό ξενοδοχείο.

Στό δρόμο ή γυναίκα δεν μπορούσε νά κρατήση τή γλώσσα της. Ελεπε τό περιστατικό σ' όλους τους διαβάτες. Και σάν φτάσανε στο ξενοδοχείο, άπό τρεις ποίταν στην άρχή είχαν γίνει καμιά πενήνταρά! Κρατούσαν κλάρες, δρεπάνια, φούρκες και άπειλούσαν νά σκοτώσουν τούς δολοφόνους.

Ο Δημαρχος πρίν μη μέσα φώναξε: — Ραμαζό, νά κιντάξουμε τή βιλίτσι τή έχει μέσα. Απορήσανε όμοσ σάν είδανε πώς δεν περιείχε παρά άσπρο-ρουχα και πράματα για τουαλέττα. — Αύτά θάνα τό κλοπιματά! ελεπν ό Δημαρχος. — Βέβαια, ελεπν ή ξενοδόχος.

— Πάμε άπάνω στην κάμαρά τους, διέταξε ό Δημαρχος και άνέβηκαν. Σταθήκανε μιὰ στιγμή στην πόρτα και κολλήσανε τ' αυτιά τους για ν' άκούσουν τί λένε οι δυό κακούργοι. — Λοιπόν σύμφωνοι; έλεγε ό κοντός ξανθός, θά σπάση τό χρηματοκιβώτιο;

— Ναι, άπάντωσε ό άψηλός μελαχρινός. Μόνο πρέπει νά βολθουν μερικιά χιλιάρινα στο κρεβάτι του άρραζό στο σταυλο, για νά υπομιαστούν ένζινον!

Ο Δημαρχος χλωμάσε!... — Και ό γέρος τί θά γίνη; ρώτησε ξανά ό κοντός ξανθός. — Θα σκοτωθή.

— Χωρίς άλλο... μα με τί τρόπον; έγω λέγω μέσα σφυρί στο κεφάλι... — Σάν την χήρα Μπορνίς, μουρμούρισε ή ξενοδόχος. — Με τό σφυρί όχι, ελεπε πολύ κόνον, ελεπν ό άψηλός. Τέλος θά σκεφτόμας. Μένι τώρα ή νέα.

— Όσο γι' αυτή θά την κοιμήσουμε με ναρκωτικά... Τό άμάξι ελεπε κει... κοντά στο δάσος... την πέφνουμε και δρόμο!... Γ'.

Ο Δημαρχος ήταν παιδί έξω φρενών.

— Σπάσανε την πόρτα! φώναξε. Ο Ραμαζό ξεσπάθωσε και άνοιξε άπότομα την πόρτα της κάμαρας. Οι δυό «κ α κ ο υ ρ ο ο» ήσαν άτάραχοι καθισμένοι όνα τραπέζι γεμάτο χαριτά.

— Άμα ελιδανε τό πλήθος που έμπαινε μέσα σηκωθήκανε. — Έν όνόματι του νόμου σας συλλαμβάνω! φώναξε ό Δημαρχος, πίσω άπ' τόν Ραμαζό γιατί φοβότανε... — Τι σηκίαινονν όλα; αυτά ρωτήσαν οι δυό άγνωστοι. — Αφήττε τις ύποκρισεις, δεν περνουν έδω, σας ξερούμε ποιά είσαστε! Οι δολοφονοί της χήρας Μπορνίς!

— Μπορνίς; Τι θά πη αυτό; ρωτήσανε εκείνοι μ' άπορία. — Έως ότου έρθουν οι χωροφύλακες, σας διατάσσω ν' άπαντήσετε στής έρωτησεις μου, ξανάτε ό Δημαρχος. Ελεπν ό Δημαρχος. Απαντήστε ποιός ελεπε αυτός ό γέρος που θέλετε νά σκοτώσετε; — Δοιπόν άκούγατε άπ' την κλειδαριά της πόρτας τί λέγαμα; ελεπν γελιδνας οι άγνωστοι. Και δεν καταλάβατε πώς όλα αυτά ήταν πρόλογος ενός δράματος που συνθέτουμε για τό θέατρο του Άμπιγιγιό. Έγώ ελεμα ό Ζουστάν Μοκάρ και ό σύντροφός μου ό Παύλος Λαογτί, συγγραφετές θεατρικών έργων και ταξιδεύουμε για διασκέδασι!

Οι χωριάτες άρχισαν νά γελούν. Ο Δημαρχος για νά σκεπήρη την ντροπή του έήτησε νά δη τά χαριτά τους. Κι' άφου βεβαίωθηκε έήτησε συγγώμην κι' έφυγε με τόν Ραμαζό στενάζοντας και βλασφημώντας για την γάρα του... — Και οι χωροφύλακες που φωνάζαμα τι νά τούς πώ; ρώτησε. Τί λές Ραμαζό; Θα με πάρουν για κανένα βλάκα!..

— Μάλιστα, κύριε Δημαρχο!.. Απάντησε στεροδύττα ό Ραμαζό.

Michel Thivars

Τους ώδήγησε σε μιὰ κάμαρα.